

PAS BEBRUS SU ŠAUTUVU

Vienas didžiausių argumentų prieš bebrų medžioklę šaunamuoju ginklu yra tai, kad tokiu būdu bebrai dažnai nušaudami, bet nesurandami. Tam tikra prasme kyla prieštaravimas medžioklės etikai, nes gyvūnas nužudomas absoliučiai beprasmiškai. Bebras, kaip atidus gyvūnas, jausdamas pavojų nedelsdamas stengsis panerti ir pasislėpti kokioje oloje, po medžio šaka arba savo buveinėje. Jeigu gyvūnas lengvai ar mirtinai sužeidžiamas, jis nebeišnirs ir žus. Surasti bebro kūną tokioje situacijoje beveik neįmanoma. Dėl šios priežasties, pavyzdžiui, Rusijoje medžiotojai turi gauti specialų leidimą medžioti bebrus šaunamuoju ginklu. Priešingu atveju medžiotojas gali sulaukti didelių nemalonumų. Vienas iš būdų išvengti tokios nelaimės būtų leisti bebrus medžioti lanku ir strėlėmis, prie kurių pritvirtinta speciali virvė. Tokiu būdu, pataikius į bebrą, jį būtų lengva ištraukti iš vandens, net jeigu jis bandytų panerti. Tokia praktika taikoma tose Europos ir už vandenyno esančiose valstybėse, kur medžioklė lanku nedraudžiama. Tačiau bebrų medžiojimas šaunamuoju ginklu tykant irgi turi savo privalumų. Pirmiausia, medžioklei daug lengviau pasiruošti negu gaudant bebrus spąstais. Tam, kad medžioklė spąstais būtų sėkminga, medžiotojas visų pirma turi atidžiai ištirti situaciją, sąlygas, aplinką ir konkrečios bebrų grupės įpročius. Keliaujant į bebrų medžioklę tykant, galima visa tai pastebėti. Antra, medžioklė spąstais nėra tokia selekcinė kaip naudojant šaunamąjį ginklą. Spąstais galima pagauti ir seną, ir jauną bebrą. Gaunamos naudos atžvilgiu jauno bebro oda yra gerokai mažesnė, ji tiek daug nekainuoja, mėsos irgi nedaug, trofėjus taip pat nėra ypatingas, tačiau spąstais nepasirinksi. Medžiojant šaunamuoju ginklu bebras gerai matomas. Jeigu medžiotojas elgiasi protingai, bebras visiškai jo nepastebės, todėl galimybė susekti šį gyvūną yra labai didelė.

Galbūt tai yra kiek idealizuotas požiūris į šį medžioklės būdą, tačiau tik tuo atveju, jeigu medžiotojas elgiasi sumaniai ir etiškai, sumedžiojus gyvūną galima išlaikyti gamtos ir jos dėsnių pusiausvyrą. Daugelis prieštarauja ir teigs, kad beveik neįmanoma nustatyti bebro amžiaus ir lyties. Tačiau medžiotojas gali atkreipti dėmesį į konkrečius, charakterizuojančius dalykus. Įmanoma įvertinti bebro kailio būklę, ypač jeigu po ranka yra žiūronai. Medžiotojas gali konstatuoti, ar bebras yra didelis, ar mažas. Trečia, medžioklė šaunamuojų ginklu yra daug humaniškesnė nei gaudymas spąstais, jeigu tik bebras nenušaunamas į vandenį ir medžiotojas moka gerai naudoti savo ginklą. Medžiotojo šūvis yra tarsi riba tarp gyvūno gyvybės ir mirties, todėl idealiu atveju ši akimirka turi būti tokia, tarytum patalpoje būtų išjungta šviesa. Taiklus šūvis gyvūnui net neleis pajusti skausmo ir išgąščio, ko negalima pasakyti apie spąstus, nes šie ne visada užmuša iš karto.

BEBRO JUSLĖS

Medžiodamas bebrą tykant, žinotina, kad dažniausiai jis suaktyvėja sutemoje. Paprastai aktyviausias jis būna naktį. Stebint bebravietę dieną, ji gali atrodyti tuščia ir apleista. Tikėtina, kad bebro buvimą patvirtins graužimo pėdsakai, išminti takai. Bebras iš savo olos išlįsti gali ir dieną, tačiau pernelyg juo pasitikėti nereikėtų, nebent jis šioje vietoje yra sutrikęs ir bailus. Artėjant vakarui bebras pradeda dirbti.

Labiausiai išvystyta bebro uoslė ir klausa. Todėl niekada prie bebravietės nereikėtų artintis pavėjui. Slėptuvė turi būti priešingoje pusėje nei bebravietė. Nors bebro klausa yra gerai išsivysčiusi, jis retai bijo pažįstamų ar nepažįstamų garsų. Bebras gali labiau suklusti, jeigu supliuškena vanduo, pavyzdžiui, medžiotojui įbridus į vandenį. Tačiau jeigu gyvūnas negirdi šlapių medžiotojo batų, tai greičiausiai vėl nurims. Turėkite omeny tai, kad vanduo yra daug tankesnis nei oras, todėl geriau praleidžia įvairius garsus. Jeigu netoli bebravietės pasirodo besikalbantys žmonės, bebrai tikrai susiras slėptuvę.

Tas pats bus ir tada, kai medžiotojas per bebravietę praplauks motorine valtimi. Net jeigu motoras tylus, bebras dar prieš jį pastebėjęs pajus žmogaus buvimą. Todėl bebrų medžioklė prisiartinant ne visada bus sėkminga. Retai pasitaikys, kad medžiotojui, prasiveržusiam pro krūmus, pavyks pastebėti nuplaukiantį bebrą ir dar spėti pasidėti ginklą ant peties ir iššauti. Bebras, pajutęs pavojų, paners ir nuplauks. Gyvūnas pajus medžiotoją, o daugiausia, ką žmogus pamatys, – kaip bebras įspėjimo dėlei sumuša uodegą. Todėl sėkmingiausia bus bebrų medžioklė tykant. Kol bebrai ilsisi, medžiotojas gali įsirengti puikią slėptuvę ir joje sėdėdamas laukti bebro.

SVARBI VĖJO KRYPTIS

Medžiodamas bebrus tykant, labai svarbu įsirengti slėptuvę. Ypatingą dėmesį reikia skirti vėjo kryptims. Dažnai bebravietėse, kurios apsuptos didelių medžių, vandenyje susidaro vėjo verpetų, leidžiančių bebrui suuosti medžiotoją. Dėl to reikėtų vengti naudoti priemones nuo uodų, nes bebras jas be problemų suuos. Priemonių nuo uodų kvapas yra stiprus ir paplinta labai toli. Nedidelis vėjo dvelksmas ir bebras suklys, pradės uostyti orą ir greitai nustatys žmogaus buvimą vietą. Įdomu, kad to negalima pasakyti apie dūmų kvapą. Nors jie plinta taip pat kaip kiti kvapai, gyvūnui tai nėra nieko nauja. Dūmai bebrui sukels šiek tiek įtarimo, tačiau nesiasocijuos su pavojumi. Todėl drąsiai galite vilktis tą pačią aprangą, kurią vilkėjote, pavyzdžiui, sėdėdamas prie laužo. Labai reikšminga tai, kaip pasirenkama slėptuvės vieta. Slėptuvė gali būti prie vandens telkinio arba ant nedidelio paaukštinimo.

Kai bebras plaukia, paprastai bus matoma tik jo galva. Žinoma, nelengva taikyti į tokį mažą taikinį. Jeigu medžiotojas sėdi ant paaukštinimo bebravietės krante, geriau bus matomas bebro kūnas ir padidės pataikymo tikimybė. Tačiau jeigu bebras yra krante, tai bus idealus variantas, nes net sužeistas gyvūnas negali panirti ir pasislėpti oloje. Prisiminkite ir tai, kad bebras beveik neturi priešų, galinčių užpulti iš viršaus. Todėl bebras paprasčiausiai nežiūri į viršų, nes jam to nereikia. Vietose, kur dažnai trukdomas, bebras greitai prisitaiko prie situacijos, tampa nakties gyvūnu ir esant šviesai į lauką nelįs. Tai būdinga bebrams, kurie apsistoję netoli gyvenamų vietų. Čia bebrą pamatyti labai sunku, bet apie jo buvimą liudija išgraužta mediena.

BEBRŲ MEDŽIOKLĖ IŠ VALTIES

Bebrų medžioklė iš valties tinka kantriems žmonėms, kurie neturi kur skubėti, romantikams, kuriems svarbiausia ne gauti trofėjų, o stebėti gamtą ir ja mėgautis. Svarbiausia medžiodant iš valties sėdėti tyliai ir kantriai. Žinoma, šūvis iš esmės yra garsus dalykas, bet atsižvelgtina į tai, kad šaunamuoju ginklu medžiodant grupėmis gyvenančius gyvūnus, retai po šūvio pavyks sumedžioti dar vieną individą. Tačiau nereikėtų manyti, kad po vieno šūvio medžioklę reikia baigti. Jeigu bebrai gyvena tekančiame vandenyje, tai visi jo krantai bus su olomis. Iššovus vieną kartą, galima judėti toliau, nes, gali būti, už 200–300 metrų vėl pasirodys gyvūnas. Kalbant apie valtį, medžioklė iš guminių valčių yra daug tylesnė. Gumine valtimi netgi galima judėti, nes bebras nejaus žmogaus buvimo. Guminės valties irklai pritvirtinti taip, kad jie beveik neskleidžia garso. Vos kelių valčių modelių irklai irkluojant prisiliečia prie valties krašto, sukeldami nemalonų garsą. Didžiausias minusas naudojant guminę valtį bebrų medžioklei yra tai, kad valtį nėra tokia saugi bebrų apgyventuose telkiniuose. Vandenyje po valtį guminiu dugnu gali pasitaikyti bet ko – medžio kamienų, kelmų, šakų, kurios gali valtį sudraskyti. Būnant valtyje reikia ne tik laikyti paruoštą ginklą, bet ir žiūrėti, kur irkluoti. Todėl geriau į tokią medžioklę nevykti vienam. Ypač atsargiam reikia būti sraunesnėse upėse, nes tada bus sunku išvengti įvairių kliūčių. Geriausia gumine valtimi bebrus medžioti pavasarį, kai upėse yra aukštas vandens lygis.

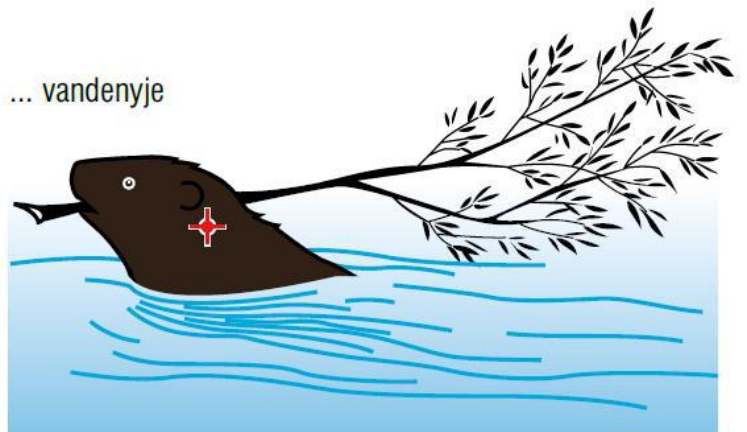
ŠAUTI ATSAKINGAI

KUR TAIKYTI, ŠAUNANT Į BEBRĄ...

... ant žemės

... vandenyje

Medžiodant bebrus, gali tekti šauti ir į nejudantį, ir į judantį taikinį. Žinoma, galima nuspręsti, kad medžiotojas šaus tik į nejudantį gyvūną, tačiau ir tada veiksmai turi būti aiškūs ir ramūs. Teoriškai šūvis galėtų būti toks: medžiotojas pasideda ginklą ant peties, pasuka vamzdį į taikinį, žinoma, atsižvelgdamas į šovimo kampą ir vėją, ir neskubėdamas nuspaudžia gaiduką. Svarbiausia gaiduką spausti ramiai, o ne staigiai. Į judantį taikinį sunkiau pataikyti dar ir todėl, kad taikinytis, taikant į plaukiantį bebrą, yra labai mažas. Plaukiančio gyvūno naktį geriau nešauti. Šūvis tik sukels triukšmą ir dažniausiai sumedžiotą

gyvūną bus sunku rasti. Medžiodant bebrą, labiausiai pravers kulkos, o ne šratai. Su lygiavamzdžiu ginklu šovimo nuotolis paprastai yra nuo 25 iki 50 metrų. Dažnai bus situacijų, kai reikės šauti ir iš arčiau. Todėl patariame nueiti į šaudyklą, įvairiais atstumais išdėlioti, pavyzdžiui, oranžinius lėkščių taikinius ir, greitai pasidėjus ginklą ant peties, stengtis į juos pataikyti. Tai nebus lengva, tačiau padidins šansus medžioklėje. Bebrų medžioklė Lietuvoje leidžiama nuo rugpjūčio 1 d. iki balandžio 15 d. Rugpjūtį, prasidedant bebrų medžioklės sezonui, juos bus sunku pamatyti, nes sužaliavusi žolė ir krūmai apriboja regėjimo lauką bebravietėje. Medžiodant pavasarį, yra didelė tikimybė sumedžioti vaikingą bebro patelę. Nors bebras mūsų kraštuose nėra retas gyvūnas, tai yra vertingas medžiojamasis gyvūnas, kurį reikia gerbti ir saugoti.

Autorius: EGIDIJUS ŽUKAS

Šaltinis: Žurnalas "Medžioklė"